

drapp, krémszínű, vagy halványzöld, vékony falú, csengő hangú. A nagymama mellett, legényke fia is, de különösen annak húgocskája igen aktív a kiszolgálásban, csomagolásban, „ha pénzt érez, csak úgy barnul a szeme tőle”. Gyuri bácsi biztatja Hasas urat további tevékenységre, mert egy autóbusznyi érdeklődővel hamarosan újra érkeznek. Megemlíti, hogy a földútra kiállított „Petra Hasas” táblát már nyugodtan magyarosíthatná.

Örvénd (Urvind), vízlépcsők áram termelésre.

Nagyvárad. Püspökfürdőről a Pece vezeti a hévizet a Körösbe. Annak idején a nagyvárad-i várakba is bevezették, emiatt sose fagyott be, gyalogsággal nem lehetett ostromolni.

Egész Európából hoztak telepeseket és a székesegyház 32 év alatt felépítették. Hatalmas szentélyének híres „zöld ablakaiban” Szent Erzsébet és Szent László alakja.

A török elől Győrbe menekítették a Szent László ereklyét. A herma ma is ott látható, mert amikor a vész elmúltával a megállapodás szerint visszakérték, az egyházi hatóságok vonakodtak. A viták végén egy kis szilánkot az ereklyéből letörtek, amit a remekbe készült, új nagyvárad-i ereklyetartóba helyeztek.

Szent László Erdély és a végek patrónusa, védőszentje lett. Nem véletlenül festették mondájának részleteit főleg az erdélyi templomok falaira. Hatalmas, súlyos csatabárdja épen megmaradt, ezt tartja a Székesegyházban látható dombormű a kezében. A legenda szerint lova neve Szög volt. (Megtudtuk, milyen fontos, hogy a szög a patkóból el ne vesszen, mert a patkó is, de a ló is igen értékes. . .)

Szacs vay szobor a Pece-parti parkban. Az 1848-as országgyűlés jegyzője: szacs vay és esztelneki Szacs vay Imre az országgyűlés által megszavazott trónfosztást, mint jegyző, hivatalból kézjegyével ellátta, ezért a Habsburgoktól halálbüntetést kapott. Szobra talapzatára ezért vésték: „Egy tollvonás volt a bűne”.

Ady Endrével záródik a 2002-es „honismereti műhely” érdemi tevékenysége. A Kiss Stúdióban élvezzük Kiss Törék Ildikó és Varga Vilmos Ady verseiből összeállított, ragyogó műsorát. Ők mindig felteszik zarándoklásunk programjaira a koronát.

Hálásan köszönjük nekik és mindenkinek, aki egy héten át ismereteket adott, vagy frissített, és mindent gördülékenyen megszervezett! . . .

Erdélyi örmény közmondás

Eljött, elmúlt; de helye nem maradt üresen.

Egile, kénáczile, pájcz diéghé cshi ménáczchi báráb.

Még egyszer: örmény táncok Budapesten

A szegedi EÖGYKE-klub elnökszonya, dr. Tóth Rózsa odaadó szervezésének köszönhetően 2003. március 28-án megtekinthettük a Magyarországon vendégszereplő örmény néptánc-csoportok, az Amaras, Gisane és Pundzs bemutatkozását. Az együttest elkísérte Kövér László, a Szegedi Örmény Önkormányzat elnöke és Hatvani Zoltán képviselő. A gálaműsort a Csepeli Munkásotthonban rendezték.

Örményország nagykövete, Dzsivan R. Tabibian úr, Csepel polgármestere, Tóth Mihály és Szárkiszján Ádám, az Országos Örmény Önkormányzat alelnöke nyitotta meg.

Mindhárman egyetértettek abban, hogy a kapcsolatokat ápolni, bővíteni kell, nemcsak

kulturális, hanem társadalmi, politikai téren is.

A szegedi csoport türelmetlenül várta a „hazai” színeket, a mozgáskultúra látványát. Lelki szemünk, agyunk reléi előtt már megjelentek a zene hangsúlyos ritmusváltásai, a pergő lábú lányok, fiúk látványa.

Volt az előadásban számomra valami megfoghatatlan. Táncuk szeretete, öröme, bánata, elutasítása (ezt a kezük tartása jelezte), elismerésre, tapsra készítette a nagyszámú nézőközönséget. A táncosok személyes varázsa, fiatalságuk, a zenéhez készített koreográfia mintha mind azt sugallaná: ilyenek vagyunk! A tánc szerves része a kézmozdulatok művészi kivitelezése. Térben-időben való elhelyezésük könnyűvé, légiessé tette az előadást. A táncosok arca sugárzott a boldogságtól, a fogadtatás félelmétől. Színpadi mozgásuk állandó hullámvásban tartotta a látványt. Nem lehetett nem odafigyelni. A zene változó ritmusa, erős, néha andalító, majd gyors fordulatokkal tüzdelt: üzte a nézőt a szenvedélyek felé. Az érzelmek fokozása, a látvány boldogságot váltott ki.

Szinte tapinthatóvá vált a táncoló tűz látványa. A zene és a tánc néhol sejtelmesen erotikus kisugárzása büszkévé tett: hiszen mi, magyarörmények szintetizáljuk a múltat és a jövőt az Európai Unióba lépő Magyarországon.

A műsor végén a szervezők megajándékozták az együttesek koreográfusait. Felejthetetlen élmény volt a meglepődött nagykövet arcát látni, amikor felhívták a színpadra. Tabibian urat is megtisztelték egy csekély, magyarországi emlékkel.

A nagykövet úr köszönetet mondott a szép gesztusért, majd kijelentette: az ajándék nem őt, hanem a fellépő fiatalságot illetné, akik hazájuk életéből ízelítőt adtak.

Köszönjük a nagyszerű élményt, amely varázslatossá tette az estet, amit velük együtt éltünk át.

Oláh István László

* Az eseményről előző, 2003. áprilisi számunkban rövid híradást adtunk. Itt kérünk elnézést olvasóinktól, mert az örmény nagykövet nevét Jivan R. Tabibian alakban írtuk (tehát a nem latin betűs nyelvek angol átírása szerint), pedig a magyar helyesírás az ilyen nyelvek névátírására vonatkozóan a fonetikus írásmódot teszi kötelezővé.

(Mentségünkre szolgál, hogy a pontosság kedvéért a nevet a Bécsben dolgozó nagykövet úr névjegykártyájáról másoltuk át.) Tehát a nagykövet úr: Dzsiván - *a szerk.*

Utánnnyomás az Élet és Tudomány 1998. július 24-i számából

Négykaréjos kápolnák nyomában

A Szent Anna-kápolna és „testvérei”

Csíksomlyó búcsúja messzeföldön híres; templomát ilyenkor tömegek hada keresi fel még a határon túlról is. Bár nem látogatja akkora zarándoksereg, de sokkal ősbibb búcsújáró hely a Szent Anna kápolna. Ha kicsi is, eredetének kutatása időben és térben messzire visz.

Vákár Tibor, a kiváló festőművész-építész Székelyföld építész-szemmel című albumában van egy színes krétarajz, amelyen két, látszatra hasonló megjelenésű kápolna áll egymás mellett békésen. A kép címe: Szt. Anna-kápolnák, s a szerző a következő magyarázatot csatolja hozzá: „Gyergyószentmiklós északi dombján, 1087 m. magasán, testvéri közelségben építették a magyar és az örmény kápolnát. A két kicsi festői épület a Székelyföld népi építészetének kedves